

INGEZONDEN.

DE GENEESKUNDIGE VERZORGING TE ALKMAAR.

Toen in Alkmaar een paar jaar geleden het nieuwe Stadsziekenhuis werd in gebruik genomen, werden de aan het oude ziekenhuis verbonden specialisten op vrijwel staanden voet ontslagen. Allen geneeskundigen werd gelegenheid gegeven, hun patiënten in het ziekenhuis te behandelen. De geneeskundige dienst — voor zoover die de geneeskundige armenverzorging betreft — werd gewijzigd: de gerechtigden verkregen vrije keus uit de drie stadsartsen.

Tegelijkertijd hadden B. en W. onderhandelingen geopend met het bestuur van A. A. Z. Ak. om te trachten, allen die recht hadden op geneeskundige verzorging van gemeentewege, bij het ziekenfonds onder te brengen. Die onderhandelingen werden door B. en W. plotseling afgebroken, naar door het college in den Raad werd meegedeeld op grond van de ervaringen, die men met dit stelsel te (naar ik meen) Hilversum heeft opgedaan.

Desondanks hebben B. en W. de onderhandelingen heropend. Na raadpleging van de verschillende belanghebbende groepen heeft het bestuur van A. A. Z. Ak. aan B. en W. bericht, dat het niet bereid is, de gemeente-patiënten te verzekeren.

Ik acht het niet ondienstig, de overwegingen van het bestuur bekend te maken.

Natuurlijk leveren de gemeente-patiënten uit verzekeringsoogpunt een slecht risico op. Arm zijn ze allen; slechts de groep der tijdelijk werkeloozen behoeft aan dit gebrek niet voortdurend te lijden. Arm, dus slecht gevoed. Oud en ziekelijk zijn velen. De groote gezinnen maken het veelvuldigst aanspraak op kosteloze geneeskundige verzorging. Het bestuur vreest dus, dat de kosten der algeheele geneeskundige verzorging van deze „gemeentelijke” groep het gemiddelde der thans vrijwillig verzekerden belangrijk zullen overtreffen. Om het fonds voor schade te vrijwaren zou een afzonderlijke administratie moeten worden gevoerd met de daaraan verbonden moeiten en kosten, en zou een mogelijk tekort door de gemeente moeten worden bijgepast.

Bovendien vreest het bestuur, dat de tijd niet ver zou zijn, dat het gemeentebestuur aanspraak zou maken op invloed op de leiding van het fonds. Het fondsbestuur wenscht zijn rechten en plichten, wat de leiding betreft, onverkort te handhaven.

Herhaaldelijk wordt aan gewoonlijk-niet-van-gemeentewege-verzorgden de gelegenheid gegeven, zich voor rekening van het B. A. te doen opereeren.

De op straat gezette specialisten zijn nu niet bereid, de stadspatiënten in de toekomst te behandelen naar het abonnementstarief voor specialistische hulp van A. A. Z. Ak., dat f 1.50 per ziel bedraagt. Zij berekenen een zeer matig honorarium per geval, maar de Gemeente moet nu méér voor de gezamenlijke specialistische hulp betalen dan vóór zij de specialisten tot heengaan dwong.

Voor de huisartsen buiten Alkmaar zou een groot gevaar ontstaan, wanneer het plaatselijk onderdeel Alkmaar het voorstel van B. en W. zou aanvaarden. De meesten zijn gemeente-geneesheer en worden zoodanig bezoldigd, dat van hun salaris een batig saldo overblijft. (Feitelijk is dit batige saldo bedoeld als toeslag aan den arts, die zich ter plaatse wilde vestigen in den tijd, dat er nog artsen nood was, of als grondslag van een practijk, die niet al te veel belooft). Met die artsen is het bestuur overtuigd, dat zoo de onderbrenging der „gemeentelijke” groep in A. A. Z. Ak. slaagde, alle gemeentebesturen het voorbeeld van Alkmaar zouden volgen en hun gemeentegeneesheeren zouden ontslaan.

Op deze gronden is het fondsbestuur niet in onderhandelingen getreden. Waarom ik dit ter kennis van de collega's breng? Omdat ik toevallig bemerk heb, dat elders overeenkomstige gevaren dreigen. Een onzer Afdelingsziekenfondsen tracht in zijn gebied een nieuw plaatselijk onderdeel te stichten. De gemeentearts aldaar

wil gaarne meewerken en het hoofd zijner gemeente stelde in het vooruitzicht, dat zelfs de van gemeentewege verzorgden in het fonds zouden worden opgenomen, zoodat de gemeente zijn arts dubbel salaris zou geven....!

Alkmaar, 6 April 1931.

R. G. C. SCHRÖDER.

VERDOOVENDE MIDDELEN OP RECEPT.

Naar aanleiding van mijn Ingezonden stuk in het *Tijdschrift*nummer van 4 April, ontving ik van dr. POSTHUMUS MEIJES de volgende brief, die misschien van belang is voor de lezers van het *Ned. Tijdschr. v. Geneeskunde*.

Zeer geachte heer BLOMBERG,

Ik zou geen aanleiding vinden op uw ingezonden stukje in ons *Tijdschrift*: „Verdoovende middelen op recept” in te gaan, als zich niet dezer dagen in Zürich het volgende had voorgedaan!

„Bij vijf apothekers werd een recept aangeboden — en afgeleverd — waarop tien ampullen met morphine waren voorgeschreven. Het recept, met *ink* geschreven, was bedrukt met naam en woonplaats van een dr. med. zonder vermelding van telefoonnummer of spreekuurtijd; het stond op naam en was *volledig onder-teekend*.

Getroffen door den hem onbekenden doktersnaam, zocht, althans één der vijf apothekers naar ik weet, in het adresboek naar diens adres. Dit niet vindende, waar-schuwde hij de politie, waardoor het vijfvoudige bedrog aan het licht kwam en *alle* apothekers gewaarschuwd werden. Eenige dagen later kwam „de Morphinist” weer bij een der 5 apothekers met een dito recept, nu van een anderen dokter — die ook niet bestond, volkomen in den haak, net als het eerste morphinevoorschrift, doch telefoonnummers en spreekuur ontbraken weer. De apotheker wendde voor, even iets te moeten nazien over de dosis en belde de politie op. De delinquent dit hoorende kreeg argwaan en ijde weg met zijn auto. Den volgenden dag werd hij geknipt! Alle vijf apothekers werden met 100 frs. beboet, „want ze hadden moeten nazien of die doktoren wel bestonden”!! M. i. zeer onbillijk. Ze gingen trouwens allemaal in hooger beroep.”

U ziet waarde dokter, dat „een volledige handteekening” van een met inkt geschreven recept ook al niet helpt!”

Neen, bedrog als bovengenoemd, is m.i. alleen te omgaan, als iedere apotheker een volledige naamlijst van alle in Nederland gevestigde doctoren heeft; ten ongerieve dan wellicht van die medici die, net gevestigd, nog niet op de lijst staan en dus de eerste dagen geen recepten met verdoovende middelen kunnen afgeven.

Wordt zelfs dit bedrog toch gepleegd, dan gaat de apotheker ten minste straffeloos uit, als de naam van den dokter op de lijst staat.

In Zwitserland heeft elk canton zijn eigen rechten en mag geen recept met opiaten afgeleverd worden in een ander canton, dan dat waar *die* dokter practiseert.

Met beleefden groet, hoogachtend,

(w. g.) dr. W. POSTHUMUS MEIJES.
(Oud-Amsterdammer).

J. BLOMBERG.

Zürich, 15 Höhenweg. 9 April 1931.

WAARSCHUWING.

Een mijner patiënten, mevr. X. is bij de verzekerings-maatschappij „*Precautia*” te Utrecht verzekerd tegen 2de klasse Ziekenhuis-verpleging.

Zij heeft diabetes, wordt loopend door mij behandeld, doch daar diëetregeling niet voldoende succes heeft, wordt zij naar een specialist-internist verwezen, die ziekenhuisopneming noodig vindt. Patiënte geeft hiervan onmiddellijk kennis aan de Verzekerings-Maatschappij, laat zich opnemen, doch.... de Verzekerings-Maatschappij weigert uitkeering. Patiënte vraagt om inlichtingen, doch tever-